

Sygn. akt VIII Pa 105/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński (spr.)
Sędziowie:	SSO Lucyna Stąsik - Żmudziak SSO Ewa Gulska
Protokolant:	St. sekr.sąd. Małgorzata Spbczuk

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 roku w Lublinie

apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin Zachód VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 grudnia 2015 roku

z powództwa J. C.

przeciwko (...) G.

o przywrócenie do pracy.

I. apelację oddala;

II. zasądza od J. C. na rzecz(...)G. kwotę 180

złotych (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIII Pa 105/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 roku, sygn. akt VII P 659/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. C. przeciwko(...)G. o przywrócenie do pracy w punkcie I oddalił powództwo, w punkcie II nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego; w punkcie III oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu; w punkcie IV przejął na rachunek Skarbu Państwa brakującą część opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony (wyrok k. 294).

Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powód J. C. był zatrudniony w (...)G. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 16 maja 1985 roku ostatnio na stanowisku specjalisty ds. administracyjno-gospodarczych. Z tego tytułu powód pobierał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 6 240, 25 złotych brutto. Do obowiązków J. C. należało, m. in. prowadzenie całokształtu spraw związanych z administrowaniem obiektów, budynków i nieruchomości stanowiących własnością nadleśnictwa, bądź będącymi w jego użytkowaniu w oparciu o obowiązujące przepisy a w szczególności: prowadzenie ewidencji ilościowej środków trwałych w tym ich ubezpieczenie, przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu (nisko cenne) nadleśnictwa w (...) (System Informatyczny Lasów Państwowych), sporządzanie dokumentów dotyczących przyjęcia (OT), przekazywania osobom materialnie odpowiedzialnym środków trwałych oraz przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu (nisko cennych) (PT) oraz likwidacja (LT) środków trwałych i przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu (nisko cenne) w biurze nadleśnictwa oraz z leśnictw po zatwierdzeniu przez kierownika jednostki, prawowanie opieki nad urządzeniami, sprzętem i wyposażeniem w biurze nadleśnictwa, prowadzenie całokształtu spraw związanych z gospodarką mieszkaniową w oparciu o obowiązujące przepisy, a w szczególności: sporządzanie umów najmu, dzierżawy, bezpłatnego udostępniania lokalu funkcyjnego, wypłaty równoważnika pieniężnego, kalkulacja stawek czynszu jego naliczanie wraz z wprowadzaniem niezbędnych danych do (...), aktualizacja wykazów mieszkań funkcyjnych, rotacyjnych i zbędnych, prowadzenie ksiąg obiektów budowlanych, rozliczanie ilościowe i kosztowe mediów, prowadzenie całokształtu spraw związanych z taborem samochodowym w oparciu o obowiązujące przepisy w Lasach Państwowych, a szczególności: prowadzenie dokumentacji technicznej pojazdów nadleśnictwa oraz dokumentacji eksploatacyjnej, ustalanie i organizowanie wykonawstwa przeglądów technicznych pojazdów oraz ich napraw i przeprowadzanie ewentualnych postępowań reklamacyjnych, rozliczanie pojazdów z materiałów eksploatacyjnych, praca w (...), zamówienia publiczne, sprawozdawczość, sporządzanie analiz, zestawień dla jednostki nadrzędnej, prowadzenie ewidencji osobowej telefonów komórkowych. Powód podlegał służbowo sekretarzowi nadleśnictwa.

Powód w okresie od dnia 1 marca 2005 roku do dnia 1 kwietnia 2008 roku wykonywał obowiązki sekretarza nadleśnictwa, a następnie był kierownikiem całego działu administracyjno-gospodarczego pozwanego z zakresem obowiązków de facto tożsamym jak zakres obowiązków sekretarza (...). Zajmował się on w tym czasie, m.in. nadzorowaniem spraw związanych z administrowaniem nieruchomościami stanowiącymi własność (...) G.; określanie potrzeb inwestycyjnych i remontowych całego Nadleśnictwa oraz nadzorem nad ewidencją składników majątkowych i przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu (...) oraz czuwaniem nad prawidłowością przekazywania wszystkich składników majątku trwałego i obrotowego osobom materialnie odpowiedzialnym oraz wystawianiem i obiegiem dokumentacji obrotu magazynowego i materiałowego, a także nadzorem koordynowaniem całości spraw związanych z zamówieniami . J. C. był przeszkolony z zakresu obsługi systemu informatycznego działającego w Lasach Państwowych, tzw. (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w D. Administracyjno - Gospodarczym, w którym pracował powód było trzech pracowników: J. C., J. K. (1) i M. H., która była specjalistą ds. obsługi sekretariatu i pracowała w sekretariacie.

Pismem z dnia 31 maja 2013 roku znak: (...)pozwany z dniem 3 czerwca 2013 roku polecił powodowi pełnienie zastępstwa na stanowisku sekretarza, gdyż ówczesny sekretarz C. M. (1) przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 14 maja 2013 roku.

Jako zastępca sekretarza J. C. oprócz dotychczasowych wykonywanych czynności, miał również nadzorować i prowadzić wszystkie sprawy przypisane do zadań D. Administracyjno - (...) i miał być odpowiedzialny za ich prawidłową oraz terminową realizację. Do zadań powoda należało m. in. realizowanie i koordynacja całości spraw wynikających z ustawy Prawo zamówień publicznych, a w szczególności: zapewnienie prawidłowości przebiegu postępowania, opracowywanie regulaminu udzielania zamówień publicznych w nadleśnictwie, sporządzanie protokołu postępowania, kompletowanie i przechowywanie dokumentacji przetargowej, sporządzanie i przesyłanie ogłoszeń oraz sprawozdań rocznych z przeprowadzonych postępowań, prowadzeniu rejestru zamówień publicznych, prowadzenie ewidencji umów zawartych przy zastosowaniu procedur zamówień publicznych, obsługa modułów funkcjonalnych w (...) zakresie merytorycznego działania komórki organizacyjnej oraz przestrzeganie zasad

bezpiecznej eksploatacji zasobów informatycznych, w tym poczty elektronicznej, realizacja, w zakresie merytorycznym komórki, zadań wynikających z procesu certyfikacji gospodarki leśnej, nadzorowanie sporządzanie sprawozdań branżowych i GUS w zakresie swojego działania. W chwili, kiedy J. C. powierzono obowiązki sekretarza dodatkowo poszerzono powodowi zakres czynności, o takie, których dotychczas nie miał ówczesny sekretarz M.. Jednocześnie jednak, nowy regulamin organizacyjny, który wszedł w życie w marcu 2013 roku przewidywał dodatkowe czynności w zakresie czynności sekretarza.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że pismem z dnia 4 czerwca 2013 roku, znak: (...), pozwany polecił powodowi przygotowanie wniosków na sprzedaż 7 mieszkań (5 lokali i 2 osad) w terminie do 31 lipca 2013 roku. Dotychczas J. K. (1) miał w zakresie obowiązków przygotowywanie wniosków sprzedaży mieszkań. W związku z przejściem przez J. K. (1) obowiązków z zakresu zamówień publicznych, czego nie chciał przyjąć powód, przygotowanie wniosków na sprzedaż Nadleśniczy zlecił powodowi. Wnioski sporządzane były na formularzach, a dane na formularzach drukowane były z systemu informatycznego. Oprócz tego do wniosków należało dołączyć wypisy i wyrysy z rejestrów gruntu. Samo przygotowanie formularza było kwestią jednego dnia.

Dalej Sąd ten podnosił, że od obydwu poleceń J. C. odwołał się pismem z dnia 5 czerwca 2013 roku. Powód oświadczył, że otrzymanych poleceń nie może przyjąć do realizacji z uwagi na to, że wykonywane przez niego czynności są i tak znacznie rozszerzone w stosunku do otrzymanego zakresu czynności w dniu 6 grudnia 2011 roku. Wskazał, że nie jest w stanie jako pracownik podolać fizycznie w określonym czasie pracy poprawnej i terminowej realizacji tych dodatkowych zadań. Na wydłużenie czasu pracy nie pozwalają mu natomiast problemy zdrowotne.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w dniu 10 czerwca 2013 roku znak:(...) pozwany ponownie polecił powodowi pełnienie zastępstwa na stanowisku sekretarza na okres 30 dni. J. C. potwierdził otrzymanie w/w pismo dnia 10 czerwca 2013 roku. Kolejnym pismem w dnia 10 czerwca 2013 roku znak: (...) pozwany ponownie polecił J. C. przygotowanie wniosków na sprzedaż w terminie do 31 lipca 2013 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że w piśmie z dnia 16 lipca 2013 roku pozwany ponownie powierzył J. C. zastępstwo sekretarza. W dniu 11 czerwca 2013 roku pozwany zorganizował spotkanie pracowników D. Administracyjno - (...) w obecności przedstawiciela Organizacji (...) oraz specjalisty ds. pracowniczych. Odnośnie polecenia służbowego związanego przygotowaniem wniosków na sprzedaż ustalono zmniejszenie ich ilości do 2 z jednoczesnym wydłużeniem terminu wykonania tego polecenia do dnia 31 sierpnia 2013 roku. Tego polecenia J. C. nie wykonał w ogóle, w związku z czym otrzymał karę upomnienia.

Sąd ten dalej podnosił, że w dniu 22 sierpnia 2013 roku, pismem znak: (...) pozwany cofnął powodowi powierzone zastępstwo sekretarza. Przyczyną było niesporządzenie planów w zakresie prowizorium planu Nadleśnictwa na 2014 rok. Ostatecznie plany te zostały sporządzone przez głównego księgowego Nadleśnictwa. Obowiązki sekretarza nadleśniczy zlecił sekretarce i ona pełniła je aż do powrotu sekretarza z nieobecności .

Sąd pierwszej instancji wywodził, że w dniu 11 czerwca 2013 roku pozwany ustnie polecił J. C. przeniesienie stanowiska pracy do pokoju nr (...) w terminie do dnia 30 czerwca 2013 roku. Związane to było ze scalaniem D. Administracyjno - (...). Pismem z dnia 4 lipca 2013 roku, znak: (...), uzupełnionym pismem z dnia 11 lipca 2013 roku, znak: (...) powód został wezwany do złożenia w terminie do 12 lipca 2013 roku wyjaśnień w sprawie niewykonania polecenia służbowego wydanego mu w dniu 11 czerwca 2013 roku. J. C. złożył wyjaśnienia w dniu 12 lipca 2013 roku, w których podniósł, że przyczyną niezrealizowania przeniesienia stanowiska pracy było to, że występujące różnice charakterów i zachowania między jego osobą, a osobą J. K. (1), którego stanowisko pracy tam się znajduje nie wpływałoby na poprawną koncentrację i samopoczucie do wykonywania powierzonych zadań. Po zapoznaniu się z treścią tych wyjaśnień pismem z dnia 29 lipca 2013 roku, znak: (...) pozwany ponownie polecił powodowi przeniesienie stanowiska pracy do pokoju nr (...) w terminie do dnia 16 sierpnia 2013 roku.

Pismem z dnia 27 czerwca 2013 roku (...) Związku (...) w RP zaproponowała tymczasowe przesunięcie przeniesienia J. C. do pokoju nr (...). Odpowiedzi na to pismo pozwany udzielił w piśmie z dnia 12 lipca 2013 roku znak: (...)Pismem z dnia 29 lipca 2013 roku, znak:(...) pozwany nałożył na powoda karę upomnienia za niewykonanie polecenia

przeniesienia jego stanowiska pracy do pokoju nr (...). W dniu 2 sierpnia 2013 roku J. C. złożył odwołanie od tej kary. W dniu 6 sierpnia 2013 roku pismem znak:(...) powód wystąpił też do Związku (...) w Rzeczypospolitej Polskiej przy(...) G. o przedstawienie stanowiska w sprawie uwzględnienia lub odrzucenia odwołania złożonego przez powoda. Zakładowa Organizacja Związkowa pismem datowanym na dzień 9 lipca 2013 roku wnioskuje o uwzględnienie odwołania. Pismem z dnia 14 sierpnia 2013 roku znak: (...) pozwany odstąpił od wymierzenia kary porządkowej w związku z niedopełnieniem obowiązków formalnych dotyczących terminu nałożenia tej kary. W dniu 18 września 2013 roku pozwany ponownie polecił powodowi w terminie do 23 września 2013 roku przenieść swoje stanowisko pracy do pokoju nr (...). Ostatecznie polecenie przeniesienia stanowiska pracy zostało wykonane przez powoda w dniu 23 września 2013 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że z powodu nieaktualizowania na bieżąco składników majątku i niewykonania poleceń pracodawcy dotyczących ewidencji środków trwałych w dniu 28 lipca 2014 roku główna księgowa E. P. (1) w imieniu pozwanego wysłała w formie e-maila drogą elektroniczną do sekretarza (...) C. M. (1) polecenie pracodawcy w sprawie (...) dotyczące uporządkowania ewidencji środków trwałych i przedmiotów niskocennych z terminem wykonania do dnia 31 sierpnia 2014 roku oraz polecenie pracodawcy w sprawie(...) dotyczące przedstawienia pracodawcy propozycji zagospodarowania telefonów komórkowych z terminem wykonania do dnia 31 sierpnia 2014 roku. Polecenia zostały przekazane powodowi tego samego dnia.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że polecenie pracodawcy w sprawie (...) z dnia 28 lipca 2014 roku dotyczyło naniesienia zmian w ewidencji środków trwałych i przedmiotów nisko cennych w (...). Jeden z pracowników pozwanego odszedł na emeryturę w dniu 9 czerwca 2014 roku. W dniu 28 lipca 2014 roku pracownik ten nadal figurował w systemie (...) jako osoba materialnie odpowiedzialna i miał na stanie telefon komórkowy, choć nie był już pracownikiem Nadleśnictwa. W dniu 10 czerwca 2014 roku sporządzony został przez powoda nieprawidłowy protokół zdawczo-odbiorczy na dowód przekazania/przyjęcia telefonu komórkowego. J. C. dokonał zmiany osoby materialnie odpowiedzialnej w (...) dopiero po otrzymaniu pisma pozwanego w dniu 29 lipca 2014 roku, mimo iż zmianę tę powinien wprowadzić natychmiast po zaistnieniu zdarzenia. Drugi z pracowników odszedł na emeryturę w dniu 25 kwietnia 2014 roku. W dniu 28 lipca 2014 roku osoba ta nadal figurowała jako osoba materialnie odpowiedzialna za powierzone jej środki trwałe i przedmioty nisko cenne. Również w tej sytuacji J. C. dokonał zmian w ewidencji (...) dopiero po otrzymaniu pisma od pozwanego w dnia 28 lipca 2014 roku.

Dalej Sąd ten wskazywał, że polecenie pracodawcy w sprawie (...) z dnia 28 lipca 2014 roku dotyczyło również uporządkowania ewidencji środków trwałych i przedmiotów nisko cennych w biurze poprzez wpisanie numer pokoju w polu „umiejscowienie” i zmiany osoby materialnie odpowiedzialnej. Zmiany osób materialnie odpowiedzialnych należało dokonać na podstawie arkuszy w związku z inwentaryzacją roczną wykonaną na dzień 30 listopada 2013 roku. Ponadto należało uzupełnić (...) przy niektórych środkach trwałych i przedmiotach niskocennych w polu „umiejscowienie” odpowiedni numer pokoju biura (...) Powód nie wykonał polecenia w terminie, tłumacząc ten fakt tym, że po powrocie z urlopu wypoczynkowego, tj. w okresie od 18 sierpnia do 5 września „zakładał pozycje planów przychodów na 2014 roku” w prowizorium planu na rok 2015. Tymczasem pismo w sprawie wykonania planów na rok 2015 zn. spr.:(...) do D. Administracyjno - (...) wpłynęło już w dniu 24 lipca 2014 roku. Termin sporządzenia planów dla działów w Nadleśnictwie ustalono na dzień 22 sierpnia 2014 roku. Plan, który miał sporządzić J. C. dotyczył kosztów utrzymania środków transportu, mieszkań Służby Leśnej i pozostałych mieszkań Nadleśnictw, likwidacji i sprzedaży środków trwałych, utrzymania infrastruktury szkółkarskiej; utrzymania leśnictw; zużycia energii elektrycznej; rozmów telefonicznych, zakupów gotowych środków samochodu, sprzętu i oprogramowania komputerowego oraz pozostałego sprzętu. Nadleśnictwo zobowiązane było do złożenia planu na 2015 roku do Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w terminie do dnia 5 września 2014 roku, po wcześniejszym przeanalizowaniu i skorygowaniu danych wprowadzonych przez poszczególne działy. Powód mógł zatem zacząć sporządzać ten plan jeszcze przed rozpoczęciem urlopu.

Sąd Rejonowy ustalił, że z kolei pismo zn. spr. (...) z dnia 28 lipca 2014 roku i dotyczyło przedstawienia propozycji zagospodarowania telefonów zbędnych i naniesienia zmian osób materialnie odpowiedzialnych w systemie (...) w przypadku przekazania telefonów do działu administracyjno - gospodarczego. Powód powinien zebrać telefony,

zrobić wykaz ZM i przedstawić propozycję zagospodarowania. Tymczasem J. C. nieprawidłowo sporządził jedynie protokoły zdawczo-odbiorcze dotyczące telefonów komórkowych, które przyjął od pracowników w celu dalszego zagospodarowania, tj. z datą 15 października 2013 roku - 4szt. protokołów, z datą 16 października 2013 roku – 4 szt. protokołów, z datą 17 października 2013 r. – 3 szt. protokołów, z datą 21 października 2013 roku- 2 szt. protokołów, bez daty-1 protokół, bez daty i podpisów – 1 protokół, z datą 4 lutego 2014 roku -2 protokoły. W momencie przyjęcia telefonów w (...) powinna być też dokonana zmiana odnosząca się do osoby aktualnie materialnie odpowiedzialnej za mienie pozwanego. Zmian tych powód nie zamieścił w (...) do dnia 31 sierpnia 2014 roku.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w związku z niewykonaniem w terminach przez powoda zadań wymienionych we wskazanych pismach w dniu 2 września 2014 roku zostało zorganizowane spotkanie przy udziale Nadleśniczego, głównego księgowego, sekretarza i J. C. w celu ustalenia nowych terminów wykonania poleceń służbowych. Nowe terminy wykonania zadań zostały zadeklarowane przez powoda do dnia 15 września 2014 roku

Sąd ten dalej wywodził, że w piśmie z dnia 15 września 2014 roku powód zwrócił się o przełożenie terminów realizacji tych zadań. W tej sprawie pracodawca nie udzielił powodowi żadnej odpowiedzi. J. C. potrzebę przełożenia terminu wykonania w/w zadań uzasadnił koniecznością wdrażania Zarządzenia nr 38 z dnia 18 czerwca 2014 roku Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych w sprawie dopuszczenia do wykorzystania w jednostkach organizacyjnych Lasów Państwowych „Wytycznych w sprawie zasad ustalania wysokości stawek czynszu za korzystanie z lokali mieszkalnych Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe”. Polecenie w sprawie przygotowania stosownego projektu zarządzenia wewnętrznego oraz pisma do związku zawodowego w formie imiennego dekretu na piśmie Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w L. z dnia 2 lipca 2014 roku, znak: (...)powód otrzymał w dniu 7 lipca 2014 roku. Polecenie to polegało na wprowadzeniu wewnętrznych zasad ustalania stawek za korzystanie z lokali oraz przynależnych budynków i garaży w formie zarządzenia Nadleśniczego w porozumieniu z organizacjami związkowymi. Projekt miał zostać sporządzony przez powoda do dnia 22 lipca 2014 roku. Przygotowany przez powoda projekt zarządzenia zawierał nie zasady, lecz gotowe wyliczenia stawek włącznie ze wskazaniem danych osobowych mieszkańców. W związku z powyższym projekt został przez pracodawcę w całości odrzucony.

W związku z koniecznością aktualizacji ewidencji składników majątkowych Nadleśnictwa w perspektywie przeprowadzenia obowiązkowej inwentaryzacji rocznej według stanu na dzień 31 października 2014 roku pozwany powierzył wykonanie w/w zadań M. H., która zadania te wykonała bez żadnych problemów i terminie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 31 października 2014 roku /

Zgodnie z wewnętrznymi zarządzeniami Nadleśnictwa G. powierzenie składników majątkowych powinno następować w oparciu o umowę o wspólnej odpowiedzialności lub umowę o odpowiedzialności materialnej, co poprzedza inwentaryzacja. Nadleśniczy A. K. podjął decyzję, aby powierzyć składniki majątkowe w magazynie i w biurze Nadleśnictwa powodowi oraz J. K. (1). Jeszcze przed zarządzeniem inwentaryzacji, w obecności sekretarza, Nadleśniczy wskazał powodowi na to zarządzenie, tłumacząc dlaczego będzie potrzebne podpisanie takiej umowy. Powód nie zgłaszał wówczas żadnych zastrzeżeń. W dniu 3 września 2014 roku J. C. odmówił jednak podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie w magazynie głównym i biurze Nadleśnictwa G.. Jako przyczynę odmowy podpisania umowy powód wskazał naturalną cechę charakteru, jaką jest nieufność (w tym nieufność do osoby J. K. (1)), wynikającą z tego, że osobiście nie jest zwolennikiem wspólnej odpowiedzialności materialnej.

Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 3 października 2014 roku powód otrzymał od pozwanego pracodawcy datowane na dzień 3 października 2014 roku pismo o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia, pozwany wskazał: bezzasadną odmowę podpisania przez powoda w dniu 3 września 2014 roku umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie w magazynie głównym i biurze Nadleśnictwa G.; nienależyte wywiązywanie się z obowiązków pracowniczych i poleceń służbowych wydawanych przez pracodawcę, a mianowicie: nieaktualizowanie na bieżąco ewidencji składników majątku i niedotrzymywanie terminów wykonywania poleceń pracodawcy z tym związanych (w tym m.in. w sprawach: (...)) polecenie pracodawcy z dnia 28 lipca 2014 roku dotyczące uporządkowania ewidencji środków trwałych i

przedmiotów niskocennych z terminem wykonania do dnia 31 sierpnia 2014 roku oraz (...) polecenie z dnia 28 lipca 2014 roku dotyczące przedstawienia pracodawcy propozycji zagospodarowania telefonów komórkowych z terminem wykonania do dnia 31 sierpnia 2014 roku - powyższych poleceń służbowych powód nie wykonał w ogóle, bądź wykonał z bardzo dużym opóźnieniem mimo, że nie miały one charakteru skomplikowanego oraz niczym nieuzasadnione niewykonywanie bądź nienależyte wykonywanie poleceń służbowych pracodawcy, w tym w szczególności wydanego w dniu 11 czerwca 2013 roku polecenia przeniesienia stanowiska pracy do innego pomieszczenia w zakładzie pracy oraz poleceń z dnia 31 maja 2013 roku (znak:(...)) w zakresie pełnienia zastępstwa na stanowisku sekretarza Nadleśnictwa G. i z dnia 4 czerwca 2013 roku ((...)) w zakresie sporządzenia wniosków do sprzedaży siedmiu osad i lokali mieszkalnych stanowiących własność Skarbu Państwa w zarządzie pracodawcy

W sprawie rozwiązania z J. C. umowy o pracę pozwany przeprowadził konsultację z zakładową związkową reprezentującą interesy powoda. Stanowisko w sprawie zamierzonego wypowiedzenia umowy o pracę podjęła w formie uchwały Rada zakładowej organizacji związkowej

W dniu 6 października 2014 roku J. C. wystąpił z wnioskiem do Dyrektora (...) w L. o sprawdzenie zasadności przyczyn zawartych w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem .

Oceniając dowody Sąd Rejonowy obdarzył wiarą dowody z dokumentów dołączonych do akt postępowania i akt osobowych powoda. Albowiem dowody te nie były kwestionowane przez strony. Również i Sąd ten nie znalazł podstaw do odmowy im waloru prawdziwości.

Ustaień faktycznych Sąd pierwszej instancji dokonał również w oparciu o zeznania świadków: E. P. (1) , M. H., R. G., J. K. (1), C. M. (1), W. C., J. K. (2) oraz reprezentanta pozwanego A. K. a także częściowo w oparciu o zeznania przesłuchanego w charakterze strony powoda J. C..

Zeznania świadków Sąd ten obdarzył wiarą w całości. Jego zdaniem, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, zeznania przesłuchanych świadków, co do zasady, nie budziły wątpliwości i dlatego uznał je za szczere oraz jednoznaczne, a także spójne w odniesieniu do sytuacji, kiedy dotyczą tych samych zdarzeń. Albowiem świadkowie, co do zasady, zgodnie przytoczyli okoliczności, co do zakresu i sposobu wykonywania obowiązków pracowniczych przez powoda, niewykonywania bądź nienależytego wykonywania obowiązków służbowych przez J. C. opisanych szczegółowo w treści oświadczenia pozwanego o rozwiązaniu umowy z powodem oraz postawy powoda w stosunku do jego pracodawcy, a także dezorganizacji pracy w zakładzie pracy pozwanego związanej z faktami niewykonywania bądź nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych przez powoda. Wskazał, przy tym, że pewne rozbieżności wynikają jedynie z subiektywnej oceny stanu faktycznego czy braku wnikliwej wiedzy w zakresie ustalanych faktów, nie rzutują one na wiarygodność zeznań świadków.

Dalej Sąd ten wskazywał, że świadek L. G. nie miała wiedzy na temat okoliczności istotnych w niniejszej sprawie, dlatego Sąd pominął jej zeznania w ustaleniu stanu faktycznego.

Sąd Rejonowy podnosił, że zeznania przesłuchiwanego w charakterze strony powoda J. C. analizował w świetle zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, a przede wszystkim w kontekście pozostałych, przeprowadzonych w sprawie dowodów. Tylko częściowo Sąd ten obdarzył wiarą zeznania powoda, tj. w zakresie, w jakim nie pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadków, którym Sąd dał wiarę. Przede wszystkim nie podzielił jako wiarygodnych zeznań powoda odnośnie tego, iż ewidencję składników aktualizował on na bieżąco.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że składniki ewidencji nie były aktualizowane przez J. C. na bieżąco i właśnie z powodu nieaktualizowania przez powoda składników majątku i niewykonania poleceń pracodawcy dotyczących ewidencji środków trwałych w dniu 28 lipca 2014 roku główna księgową E. P. (1) w imieniu pozwanego wysłała w formie e-maila drogą elektroniczną do sekretarza Nadleśnictwa C. M. (1) polecenie pracodawcy w sprawie (...)dotyczące uporządkowania ewidencji środków trwałych i przedmiotów niskocennych z terminem wykonania do dnia 31 sierpnia 2014 roku oraz polecenie pracodawcy w

sprawie (...)dotyczące przedstawienia pracodawcy propozycji zagospodarowania telefonów komórkowych z terminem wykonania do dnia 31 sierpnia 2014 roku.

Sąd ten nie dał również wiary zeznaniom J. C. w zakresie, w jakim twierdził on, że sporządzanie wniosków na sprzedaż osad i lokali było bardzo pracochłonne i nie mógł on wykonać wniosków z uwagi na zbyt krótki termin wyznaczony przez pracodawcę. Tymczasem wnioski sporządzane były na formularzach, a dane na formularzach drukowane były z systemu informatycznego. Samo przygotowanie formularza było więc kwestią jednego dnia.

Sąd Rejonowy uznał zeznania reprezentanta pozwanego A. K. za spójne, logiczne i korespondujące z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, a ponadto znajdujące też potwierdzenie w dowodach nieosobowych zgromadzonych w sprawie.

Sąd pierwszej instancji pominął zgłoszony przez pełnomocnika powoda dowód z kopii pisma świadczącego o tym, że J. K. (1) kierował do Nadleśniczego skargę, zarzucając przełożonemu niewłaściwe zachowanie, jako spóźniony, mając na uwadze treść art. 207§ 6 k.p.c. Zauważył, że powód w toku postępowania w żadnym momencie nie wskazał powodów, dla których miałyby podstawy nie ufać pracownikowi-koledze J. K. (1) i nawet jeśli pomiędzy panami istniały nieporozumienia, czy też animozje związane z wcześniejszą podległością J. K. (1) powodowi, to sama antypatia nie stanowi wystarczającego powodu do odmowy podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu. Zaznaczył, że zwolnienie powoda nastąpiło w trybie art. 45 k.p., który stanowi zwykły sposób rozwiązania stosunku pracy i nie wymaga wystąpienia szczególnych okoliczności i uchybień związanych z wykonywaniem przez pracownika pracy. Wystarczy, że przyczyna wypowiedzenia będzie uzasadniona w kontekście treści art. 45 § 1 k.p., który takiej cechy przyczyny wymaga. Owa klauzula generalna pozwala na ocenę poszczególnych stanów faktycznych przy uwzględnieniu tak słuszych interesów pracodawcy, jak i przymiotów samego pracownika. Jednocześnie należy podkreślić, że może mieć miejsce także taka sytuacja, w której pracodawca w wypowiedzeniu wskaże więcej niż jedną przyczynę i samodzielnie każda ze wskazanych przyczyn nie będzie uzasadniać wypowiedzenia, jednak łącznie podane zarzuty usprawiedliwią działanie pracodawcy

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w niniejszej sprawie pracodawca wskazał kilka powodów wypowiedzenia. Niektóre z tych powodów samoistnie nie są, zdaniem Sądu, na tyle istotne aby uzasadniały wypowiedzenie, jednak łącznie z wszystkimi pozostałymi, które miały miejsce, spełniają wymóg zasadności, o którym mowa w art. 45 § 1 k.p.

Stwierdził, że sam fakt braku woli po stronie powoda przeniesienia się przez powoda do wspólnego pokoju z innym pracownikiem J. K. (1), choć należy ocenić negatywnie, nie jest na tyle istotny, aby uzasadniał zwolnienie powoda. Jednak fakt ten, choć miał miejsce na około rok przed wypowiedzeniem w powiązaniu z zachowaniem powoda, który odmówił podpisania z tym samym pracownikiem, bez uzasadnionych obiektywnie powodów, umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, pozostawia inną ocenę sytuacji. Pracodawca ma prawo organizować pracę, w tym w jej aspekcie logistycznym, w taki sposób, który jest zgodny

z jego oczekiwaniami i zapewnia mu właściwy porządek pracy. Logiczne wydaje się w tym kontekście wydane polecenie przeniesienia się do jednego pokoju z innym pracownikiem tego samego Działu, z punktu widzenia współpracy tych dwóch pracowników Działu. Sympatie czy antypatie pracowników nie mają tu większego znaczenia. Jednak odmowa podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, bez podania konkretnych powodów, z powołaniem się na ogólny brak chęci do dokonania tej czynności w związku z bliżej nieuzasadnioną nieufnością do kolegi oraz stwierdzenie, że generalnie instytucja odpowiedzialności materialnej w kontekście umowy nie jest uznawana przez powoda, prowadzi do wniosku, że powód nie akceptuje swojego miejsca, jako pracownika w hierarchii stanowisk oraz porządku w organizacji pracy u pozwanego.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie było żadnych obiektywnych przesłanek do odmowy przyjęcia przez powoda odpowiedzialności materialnej wspólnie z J. K. (1). Już ta okoliczność mogła jego zdaniem podważyć zaufanie pracodawcy do powoda, ale przede wszystkim pokazała go jako pracownika, który nie akceptuje obowiązujących zasad i porządku pracy. W tym kontekście, zauważył, że w przypadku powoda Nadleśniczy borykał się z problemem nie

wykonywania przez powoda poleceń, nawet wtedy, gdy na wniosek samego powoda przesuwał terminy wykonania powierzonych mu zadań. Powód sam decydował, kiedy i jak będzie wykonywał zadania, sam też decydował, które z zadań mu powierzonych uznaje za ważniejsze, chociaż pracodawca wskazywał mu, które zadania mają być wykonane. Brak współpracy powoda z pracodawcą, szczególnie w kontekście kontestacji wydawanych poleceń, doprowadził do sytuacji, w której, jak stwierdził sam Nadleśniczy, czuł się bezradny, jeśli chodzi o egzekwowanie zleczonych powodowi zadań i czynności.

Sąd pierwszej instancji podnosił, że powód, choć przebywał w okresie letnim na urlopie, miał zlecane zadania o charakterze nieskomplikowanym. Za takie uznał bowiem zadania związane ze spisaniem aparatów telefonicznych i propozycją ich zagospodarowania. Przygotowanie dwóch wniosków dotyczących sprzedaży mieszkań również nie stanowiło zbyt dużego obciążenia powoda, biorąc pod uwagę, że, jak stwierdził Nadleśniczy, wystarczyłoby aby powód przedstawił chociaż wypełnione formularze wskazujące na to, że podjął się zadania. Powód jednak sam wskazywał terminy dokonania przez siebie czynności, ale następnie ich nie realizował. Jednocześnie sam podjął decyzję, że nie będzie wykonywał dodatkowych zadań, bowiem stwierdził, że najistotniejsze jest wykonanie Zarządzenia Dyrektora Generalnego LP odnośnie czynszów.

Sąd Rejonowy argumentował także, że stosunek powoda do Nadleśniczego był również widoczny w chwili, gdy powodowi polecono zastępowanie nieobecnego sekretarza Nadleśnictwa. Powód nie chciał bowiem przyjąć obowiązków, ostatecznie doprowadził do ich zmniejszenia i podziału zadań pomiędzy siebie i J. K. (1). Obrazuje to jego zdaniem nastawienie powoda do pracy i samego pracodawcy. Choć zdarzenie to miało miejsce na rok przed wypowiedzeniem, to stanowiło wespół z innymi okolicznościami wskazanymi w wypowiedzeniu przez pracodawcę, swoisty ciąg zdarzeń. Nie wykonanie poleceń przez powoda i brak woli współpracy z pracodawcą, trudności komunikacyjne i jawna odmowa poddania się pewnym aspektom organizacyjnym pracy, prowadzą do wniosku, że wypowiedzenie było uzasadnione i dlatego powództwo powoda nie jest zasadne.

Jednocześnie, zdaniem tego Sądu, nie doszło w niniejszej sprawie, w odniesieniu do obowiązkowego trybu konsultacyjnego, o którym mowa w art. 38 k.p., do naruszenia przepisów obowiązujących w tym zakresie. W sprawie bezsporne było to, że obowiązek taki ze strony związku zawodowego, który uczestniczył w procesie konsultacji, wypełniła Rada związku, jako organ upoważniony do tego w myśl statutu, natomiast Przewodniczący Związku przekazał informację o uchwale Rady pracodawcy. To, że przekazanie decyzji uprawnionego do wydania opinii organu nastąpiło technicznie przez Przewodniczącego Związku, a nie sam zarząd, nie ma, zdaniem Sądu, żadnego wpływu na ważność i prawidłowość przeprowadzonego trybu. W tego typu przypadkach jest bowiem istotne, czy decyzję o zamiarze rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy konsultuje właściwy organ związku, a nie to, kto decyzję tę przedstawia pracodawcy. W niniejszej sprawie nie było wątpliwości, że to Rada opiniowała zamiar zwolnienia powoda, natomiast Przewodniczący Związku był pośrednikiem w jej przekazaniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd pierwszej instancji doszedł do wniosku o niezasadności roszczenia powoda i dlatego powództwo zostało oddalone.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnił art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. a contrario. Wobec braku możliwości obciążenia brakującą częścią opłaty sądowej od pozwu pozwanego pracodawcy, (...) przejął ją na rachunek Skarbu Państwa i oddał też wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji postanowił natomiast nie obciążać powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego z uwagi na to, że powód jest obecnie bez pracy, ma na utrzymaniu dzieci (uzasadnienie k. 298-315).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w pkt I oraz III i zarzucając:

A. naruszenie przepisów postępowania tj.:

-art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i pominięcie tej części, uznanych za wiarygodne, wyjaśnień powoda z których wynikało, że w treści umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej „nie było nic napisane, że Pan K. będzie odpowiadał za mienie które do tej pory było powierzone tylko mnie, natomiast ja miałem odpowiadać za mienie powierzone Panu K., widząc, że przed inwentaryzacją przez dwa dni pan K. nanosił stan” (protokół rozprawy z 25 listopada 2015 roku, uzupełniające wyjaśnienia powoda str. 7);

2.art. 207 § 6 w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego pełnomocnika powoda z 25 listopada 2015 roku o przeprowadzenie dowodu z dokumentu na okoliczność kierowania przez J. K. (1) skargi do Nadleśniczego na rzekomo niewłaściwe zachowanie powoda.

3.art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, że wydruki pism o znaku (...) stanowiły polecenie pracodawcy w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że E. P. (1) której imię i nazwisko było wypisane pod ww. dokumentami nie była bezpośrednim przełożonym powoda (s. 2 str. protokołu rozprawy z 6 lipca 2015 roku, zeznania E. P., zakres czynności powoda) a nadto do przedmiotowych poleceń nie było załączone upoważnienie pracodawcy dla E. P. (1) do ich wydania i nie zostało ujawnione w treści tych wystąpień ustne umocowanie od pracodawcy dla E. P. (1) do wydania tych że poleceń powodowi.

4.art.233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania, za wiarygodne wykluczających się zeznań świadków E. P. (1) i M. H. w zakresie dotyczącym czasochłonności czynności uporządkowania ewidencji środków trwałych i przedmiotów niskocennych stanowiących składniki majątkowe pracodawcy a także przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka E. P. (1) w ww. zakresie mimo jej sprzeczności z treścią umowy zlecenia nr (...) wiążącej M. H. z Nadleśnictwem.

5. art.233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, że z zebranego materiału dowodowego wynika, iż zasadna jest przyczyna wypowiedzenia w części obejmującej nienależyte wykonywanie polecenia służbowego w zakresie pełnienia zastępstwa na stanowisku sekretarza Nadleśnictwa z 31 maja 2013 roku w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego a to pisma pozwanego do powoda z 31 maja 2013 roku, 10 czerwca 2013 roku, 16 lipca 2013 roku i 22 sierpnia 2013 roku wynika wniosek przeciwny.

6) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i pominięcie zeznań świadka M. w części w jakiej twierdził on dokładanie obowiązków powodowi zmierzało do wytworzenia sytuacji umożliwiającej zwolnienie powoda co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że został naruszony art. 45 § 1 k.p. bowiem przyczyny wskazywane w wypowiedzeniu były pozorne.

7.art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, sprzecznie z zasadami logicznego

rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, że wyjaśnienia

reprezentanta pozwanego - A. K. są wiarygodne w części w jakiej dotyczą stwierdzeń dotyczących przejęcia obowiązków z zakresu zamówień publicznych przez p. K. i w części w jakiej dotyczą stwierdzeń o wystarczającym charakterze wypełnienia samych formularzy dotyczących sprzedaży mieszkań jako wykonania polecenia z 10 czerwca 2013 roku (znak (...)) dot. sprzedaży mieszkań

8. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, że z zebranego materiału dowodowego wynika, iż powód sam decydował kiedy i jak będzie wykonywał zadania, sam też decydował, które z zadań mu powierzonych uznaje za ważniejsze, chociaż pracodawca wskazywał mu które zadania mają być wykonane w sytuacji gdy z zeznań świadka C. M. i pism powoda do pozwanego z 5 czerwca 2013 roku i pisma z 15 września 2014 roku, wynika wniosek przeciwny a dowody te zostały uznane za wiarygodne.

B. naruszenie przepisów prawa materialnego a to:

9. naruszenie art. 45 § 1 w zw. z art. 100 § 1 Kodeksu pracy poprzez błędną ich wykładnię i przyjęcie za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia w części obejmujące nienależyte wykonywanie polecenia służbowego w zakresie pełnienia zastępstwa na stanowisku sekretarza Nadleśnictwa na podstawie polecenia z 31 maja 2013 roku w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego a to pisma pozwanego do powoda z 31 maja 2013 roku i 10 czerwca 2013 roku wynika, że przedmiotowe polecenie było sprzeczne z prawem a nadto zostało zastąpione poleceniem z 10 czerwca 2013 roku, a polecenie to powód w wykonał i po upływie terminu zakreślonego w piśmie z 10 czerwca 2013 roku, ponownie zostały mu powierzone obowiązki sekretarza w zakresie określonym w piśmie z 16 lipca 2013 roku

10. naruszenie art. 45 § 1 Kodeksu pracy, poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia w części obejmującej niewykonanie polecenia służbowego z dnia 4 czerwca 2013 r. (znak (...)) w zakresie sporządzania wniosków do sprzedaży siedmiu osad i lokali mieszkalnych w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż polecenie to zostało zmienione poleceniem z 10 czerwca 2013 roku (znak (...)), zaś niewykonanie tegoż polecenia nie zostało ujawnione jako przyczyna rozwiązania umowy o pracę w treści wypowiedzenia.

11. naruszenie art. 45 § 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 42 § 4 Kodeksu pracy poprzez błędną ich wykładnię i przyjęcie za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia w części obejmującej niewykonanie polecenia służbowego z dnia 10 czerwca 2013 roku (znak (...)) w zakresie sporządzania wniosków do sprzedaży siedmiu osad i lokali mieszkalnych w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż sprzedaż osad i lokali mieszkalnych stanowiła element obowiązków służbowych innego, wówczas obecnego, pracownika - J. K. (1).

12. naruszenie art. 45 § 1 Kodeksu pracy, poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia w części obejmującej niewykonanie polecenia służbowego z dnia 4 czerwca 2013 roku (znak (...)) w zakresie sporządzania wniosków do sprzedaży siedmiu osad i lokali mieszkalnych, polecenia z 10 czerwca 2013 roku (znak (...)), polecenia z 11 czerwca 2013 roku dotyczącego przeniesienia stanowiska pracy do innego pomieszczenia, nienależyte wykonywanie polecenia z 31 maja 2013 r. (znak (...)) dot. pełnienia zastępstwa na stanowisku sekretarza w sytuacji w której polecenia te zostały wydane w okresie ponad roku przed doręczeniem powodowi wypowiedzenia (3 października 2014 roku) i na dzień wypowiedzenia były już nieaktualne.

13. naruszenie art. 38 Kodeksu pracy poprzez błędną jego wykładnię a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia przepisów, w odniesieniu do obowiązkowego trybu konsultacyjnego, bowiem obowiązek konsultacji wypełniła (...) Związek jako organ upoważniony na mocy statutu do jego wypełnienia w sytuacji w gdy zgodnie z § 31 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 31 ust. 5 Statutu Związku (...) m.in. podejmuje uchwały w sprawach szczególnie ważnych dla członków Związku z tym że Rada realizuje swoje zadania poprzez Zarząd Związku.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o:

1. rozpoznanie, w trybie art. 380 k.p.c., postanowienia dowodowego Sądu i instancji niepodlegającego odrębnemu zaskarżeniu a podjętego na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku - oddalającego wniosek dowodowy strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z dokumentu - wyjaśnienia J. K. z 18 sierpnia 2011 roku - na okoliczność kierowania przez J. K. (1) skargi do Nadleśniczego na rzekomo niewłaściwe zachowanie powoda .

2. dopuszczenie dowodu z kserokopii - wyjaśnienia J. K. z 18 sierpnia

2011 roku na okoliczność kierowania przez J. K. (1) skargi do Nadleśniczego na rzekomo niewłaściwe zachowanie powoda i źródeł braku zaufania powoda do J. K.. Potrzeba powołania tegoż dowodu wynika z oddalenia wniosku dowodowego jak w pkt 1, zaś okoliczności faktyczne objęte tym dowodem mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy

2.zobowiązanie strony pozwanej do doręczenia dokumentu o którym mowa w pkt 2 w oryginale o ile zakwestionuje treść załączonej do niniejszej apelacji kserokopii;

3.zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przywrócenie powoda do pracy

4.zasądzenie kosztów procesu od pozwanego na rzecz powoda za obie instancje według norm przepisanych (apelacja k. 325-340).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 360-365 a.s.).

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Okręgowy akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i argumentację prawną przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (wyrok SN z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60, postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1997 roku, II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok SN z dnia 12 stycznia 1999 roku, I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

W rozpoznawanej sprawie w pierwszej kolejności należy ustosunkować się do zarzutów naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa procesowego, bowiem dopiero w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy można odnieść się do zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego (wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 18/97, OSNC 1997 Nr 8, poz. 112).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 207 § 6 w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego pełnomocnika powoda z 25 listopada 2015 roku o przeprowadzenie dowodu z dokumentu na okoliczność kierowania przez J. K. (1) skargi do Nadleśniczego na rzekomo niewłaściwe zachowanie powoda wskazać należało, iż jest on niezasadny. Przypomnieć w tym miejscu wypada, że przepis art. 207 § 6 k.p.c. nakazuje sądowi pominąć zgłoszone przez stronę spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub w dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Z przepisu tego wynika więc, że jeśli wskazane w nim wyjątki nie występują to obowiązkiem sądu jest pominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów, na co wprost wskazuje użycie przez ustawodawcę zwrotu "sąd pomija", nie zaś "może pominąć" lub innego pozwalającego na pozostawienie kwestii dopuszczenia spóźnionych dowodów swobodnej ocenie sądu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 sierpnia 2016 roku, I ACA 235/16, LEX nr 2112354).

Skoro zatem w niniejszej sprawie powód złożył kopię pisma świadczącego o tym, że J. K. (1) skierował do Nadleśniczego skargę zarzucając swojemu przełożonemu, wówczas powodowi, niewłaściwe zachowanie, na końcowym etapie postępowania słuszna była decyzja Sądu pierwszej instancji o pominięciu tych twierdzeń i dowodów w oparciu o art. 207 § 6 k.p.c. Zgłoszenie tego dowodu na ostatniej rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku, mogło doprowadzić do nieuzasadnionej przewlekłości postępowania (konieczność przeprowadzania uzupełniającego postępowania dowodowego) i wiązało się z wprowadzeniem niepotrzebnego chaosu dowodowego. Wskazać przy tym należy, że powód zgłaszając spóźniony dowód z dokumentu w żaden sposób nie uprawdopodobnił, że bez swojej winy nie zgłosił tego dowodu w pozwie czy dalszym piśmie przygotowawczym, ani że uwzględnienie spóźnionego dowodu nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy, bądź też że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że stosownie do tego przepisu, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego

materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 listopada 2003 roku. II CK 177/0, LEX nr 457755).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 roku, I ACa 568/12, LEX nr 1223461). Dodatkowo podnieść należy, iż samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji nie świadczy jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 roku I ACa 31/12, LEX nr 1246922). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Same, nawet poważne wątpliwości, co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c. nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2012 roku, I UK 347/11, LEX nr 1216836).

Powód nie wykazał, aby w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji brak było koherencji pomiędzy materiałem dowodowym a wnioskami, jakie wywiedziono na jego podstawie. Powód w apelacji głośno kwestionuje te ustalenia Sądu I instancji, które są dla niego niekorzystne.

Za chybiony należało, uznać, zarzut, iż Sąd pominął zeznania powoda z których wynika, że nie podpisał on umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, ponieważ wskazano w niej, że będzie on odpowiadał za mienie powierzone J. K. (1), jednak J. K. (1) nie będzie odpowiadał, za mienie powierzono powodowi. Zdaniem Sądu Okręgowego przedmiotowy zarzut stanowi jedynie polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Sąd i próbę przeforsowania własnej subiektywnej oceny materiału dowodowego. Fakt, iż Sąd Rejonowy wprost nie odniósł do tego fragmentu zeznań powoda, nie świadczy o ich pominięciu. Zastrzeżona dla Sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się bowiem na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i strony spostrzeżeń, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r, II URN 175/79, Lex nr 2510).

Wskazać należy, że powyższe twierdzenia powoda zostały przedstawione na ostatnim terminie rozprawy (k.291) i pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności z wcześniejszymi jego zeznaniami. W wyjaśnieniach informacyjnych na rozprawie z dnia 29 kwietnia 2015 roku (k.215), potwierdzonych na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku, powód zeznawał, iż nie podpisał umowy o odpowiedzialności materialnej z ostrożności. Również analiza dowodów z dokumentów w postaci pism powoda z dnia 3 września 2014 roku(k. 53) i 8 września 2014 roku (k.55) prowadzi do wniosków analogicznych z przyjętymi przez Sąd Rejonowy. We wskazanych pismach powód nie kwestionował warunków wspólnych odpowiedzialności materialnej, czy zakresu powierzonego mienia, wskazywał jedynie na ograniczone zaufanie w kwestii wspólnej odpowiedzialności materialne do drugiej osoby, z którą miałby ponosić odpowiedzialność (pismo z dnia 3 września 2014 roku) oraz na naturalną cechę charakteru wynikającą z tego, że osobiście nie jest zwolennikiem wspólnej odpowiedzialności materialne (pismo z dnia 8 września 2014 roku). W związku z powyższym zasadnie Sąd pierwszej instancji ustalił, że odmowa podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, dokonana była przez powoda bez podania konkretnych powodów,

z powołaniem się na ogólny brak chęci do dokonywania tej czynności w związku z bliżej nieuzasadnioną nieufnością do kolegi oraz stwierdzeniem, że generalnie nie akceptuje instytucji wspólnej odpowiedzialności materialnej

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, że wydruki pism o znaku (...) stanowiły polecenia pracodawcy. Uzasadnienie przedmiotowego zarzutu to nic innego jak polemika z ustaleniami Sądu. Faktem jest, że główna księgowa E. P. (1) nie była bezpośrednim przełożonym powoda. Wskazać jednak należy, że skoro polecenie wykonania określonych zadań główna księgowa przekazała sekretarzowi - przełożonemu powoda, a ten skierował je do powoda to brak jest podstaw kwestionowania pochodzenia tych poleceń od pracodawcy. Brak przy tym podstaw do twierdzenia, iż powód powziął informację, iż polecenia z pism o znaku(...), są poleceniami pracodawcy dopiero podczas przesłuchania pozwanego, skoro uczestniczył w spotkaniach z Nadleśniczym, główną księgową i sekretarzem, których celem było ustalenie nowych terminów wykonania tych poleceń.

Nie można uwzględnić zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zeznań świadków E. P. (1) i M. H. w zakresie czasochłonności uprządkowania ewidencji środków trwałych i przedmiotów składniki majątku pracodawcy. Wskazać należy, że zeznania wskazanych świadków nie były wbrew twierdzeniom apelującego sprzeczne. Z zeznań M. H. wynika bowiem, że wskazane wyżej czynności zajęły jej krótki okres czasu i nie były skomplikowane (k.234). W związku z powyższym jej zeznania korespondują z relacją świadka E. P. (1), która wskazywały, że w/w czynności nie wymagały dużej ilości czasu. Również treść umowy zlecenia z dnia 21 października 2014 roku (k. 73) nie pozostawała w sprzeczności z zeznaniami świadka E. P. (1).

Nie można podzielić twierdzeń apelującego, co do tego, iż Sąd Rejonowy pominął zeznania C. M. (1) z których wynika, że rzeczywistą przyczyną obciążania powoda dodatkowymi obowiązkami była wola jego zwolnienia. Wskazać należy, że zeznania świadka C. M. (1), co faktów wskazanych w wypowiedzeniu umowy o pracę, nie były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, a jedynie ocena zachowania powoda dokonana przez tego świadka jest odmienna niż ocena dokonana przez pozostałych świadków i przedstawiciela pozwanego. Zauważyć przy tym należy, że z przepisu art. 258 k.p.c. wynika, że zeznania świadków służą stwierdzeniu faktów, a nie ich ocenie.

Brak było również podstaw do podważenia zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy oceny zeznań przedstawiciela pozwanego A. K. i powoda. Albowiem apelujący nie przedstawił, żadnych argumentów, poza zaprezentowaniem własnej oceny dowodów, dlatego wnioski wywiedzione przez Sąd pierwszej instancji sprzeczne są z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego.

Za chybiony należało uznać zarzut naruszenia art. 45 § 1 k.p., poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia nienależytego wykonywanie polecenia służbowego pełnienia zastępstwa na stanowisku sekretarza Nadleśnictwa i niewykonanie polecenia w zakresie sporządzenia wniosków do sprzedaży osad i lokali. Wskazać należy, że zasadność wypowiedzenia w ujęciu art. 45 § 1 k.p. podlega ocenie w okolicznościach każdej indywidualnej sprawy. W orzecznictwie wypracowano wprawdzie pewne kryteria oceny, jednakże nie mają one charakteru skodyfikowanego zbioru. Nie można określić tych kryteriów jako "sztywnych", mających zastosowanie w każdej sprawie bez względu na jej indywidualny charakter. Przyczyna wypowiedzenia nie musi mieć szczególnej wagi ani być zawiniona przez pracownik (vide wyroku SN :z dnia 7 października 2009 roku III PK 34/09 LEX 560866, z dnia 19 lutego 2009 roku. II PK 156/08 LEX 736723, z dnia 3 sierpnia 2007 r. I PK 79/07 M.P.Pr 2007/12/651, i z dnia 6 grudnia 2001 roku, I PKN 715/00 Pr. Pracy 2002/10/34).

Odnosząc do zarzutów powoda związanych z niewykonaniem polecenia sporządzenia wniosków do sprzedaży osad i lokali, wskazać należy, że sam fakt, iż polecenie pracodawcy z dnia 4 czerwca 2013 roku, znak (...) (k.113) którym pozwany zlecił powodowi sprzedaż siedmiu osad i lokali mieszkalnych do 31 lipca 2013 roku, zostało zmodyfikowane pismem z dnia 10 czerwca 2013 roku (k.106) poprzez ograniczenie liczby wniosków, nie świadczy o tym, iż pracodawca wydał powodowi kolejne zupełnie nowe polecenie. Na zasadność tej przyczyny wypowiedzenia niewątpliwie wskazuje fakt, iż pomimo znacznego przecież ograniczenia zadania, powód go nie wykonał. Prawdą było, iż wcześniej to J. K. (1) miał w zakresie obowiązków przygotowywanie wniosków sprzedaży mieszkań. Jednak ze zgromadzonego

materiały dowodowego wynika, że z związku z przejściem przez J. K. (1) obowiązków z zakresu zamówień publicznych, przygotowywanie wniosków sprzedaży mieszkań zlecono powodowi.

Przechodząc do zarzutów powoda odnoszących się do wykonywania obowiązków podczas zastępowania sekretarza nie można uznać ich za trafnych. Pismem pracodawcy z dnia 31 maja 2013 roku powierzono powodowi zastępowania sekretarza Nadleśnictwa do odwołania (k. 101), pismem z dnia 10 czerwca 2013 roku powierzono mu te obowiązki na 30 dni (k. 104), a pismem z dnia 16 lipca 2013 roku na kolejny okres (k.107). Powyższe dokumenty wskazują, iż powód zastępował sekretarza Nadleśnictwa podczas jego czasowej nieobecności. Powód nie kwestionował przy tym, że w dniu 22 sierpnia 2013 roku pozwany cofnął powierzono zastępstwo, a przyczyną było niesporządzenie planów w zakresie prowizorium. W związku z powyższym zarzuty dotyczące nienależytego wykonywania polecenia służbowego zastępowania sekretarza należało uznać za uzasadnione. Zmiana zaś okresu wykonywania tych obowiązków kolejnymi poleceniami, nie ma znaczenia dla oceny zasadności podstaw wypowiedzenia umowy o pracę powodowi.

Trzeba przy zważyć, iż strona pozwana wymieniła w wypowiedzeniu jako przyczyny rozwiązania stosunku pracy, kilka okoliczności. Słusznie podnosił pozwany, że nawet jeśli każde z nich z osobna nie może stanowić dostatecznej przyczyny utraty zaufania, to już ich suma może uprawniać ocenę odmienną (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 8 stycznia 2007 roku, I PK 187/06).

Trzeba też pamiętać, że Sąd Najwyższy prezentował stanowisko, zgodnie z którym możliwe jest powołanie przez pracodawcę w wypowiedzeniu kilku przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie, a jeżeli już tylko jedna z nich okaże się rzeczywista i usprawiedliwiona, to wypowiedzenie należy uznać za uzasadnione w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. (vide: wyrok SN z 5 października 2005 roku, I PK 61/05, LEX nr 196489).

Sąd Okręgowy dzieląc powyżej przytoczone poglądy Sądu Najwyższego, podzielił także w całości ustalenia i ocenę Sądu Rejonowego zdarzeń wskazanych przez pozwanego odnośnie wypowiedzenia umowy o pracę. Co do tychże zdarzeń, wymienionych poczyniono bowiem bardzo szczegółowe ustalenia faktyczne i wyczerpujące rozważania prawne. Nie można w tym względzie doszukać się błędów w logice rozumowania Sądu I instancji, czy też nieuprawnionych uogólnień. Jak zasadnie podnosił Sąd pierwszej instancji, niewykonanie poleceń przez powoda i brak woli współpracy z pracodawcą trudności komunikacyjne i odmowa poddania się pewnym aspektom organizacyjnym pracy, wskazywały, że wypowiedzenie było uzasadnione.

Słusznie też za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia Sąd I instancji uznał odmowę podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, którą rzekomo miała uzasadniać nieufność będąca naturalną cechą charakteru powoda.

Stwierdzić należy, że wypowiedzenie nie jest ograniczone terminem od ujawnienia przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy. Istotnie jednak jeżeli okoliczność uzasadniająca wypowiedzenie na skutek upływu czasu stała się nieaktualna ze względu na cel wypowiedzenia, może być ono uznane za nieuzasadnione (wyrok SN z 23 listopada 2010 r. I PK 105/10 LEX 686795). Jednakże nie należy tracić z pola widzenia, iż przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie pracownikowi stosunek pracy może być zarówno jego jednorazowe naganne zachowanie, które sprawia, iż nie można oczekiwać od pracodawcy, że nadal będzie zatrudniać daną osobę jak i poszczególne zachowania, które być może rozpatrywane każde z osobna tego zarzutu nie usprawiedliwiają, ujęte jednak w całość powodują, iż z uwagi na istotne interesy pracodawcy kontynuowanie stosunku pracy staje się niedopuszczalne. Z taką sytuacją mamy do czynienia na gruncie rozpatrywanego przypadku. Powód dopuszczał się w 2013 roku szeregu uchybień wymienionych w wypowiedzeniu umowy o pracę. Ponadto, co potwierdził materiał dowodowy zgromadzony w sprawie również w 2014 roku, nadal dopuszczał się różnego rodzaju uchybień i nie radził sobie z zakresem powierzonych zadań. Nie można więc uznać co sugeruje skarżący, iż okoliczności uzasadniające wypowiedzenie na skutek upływu czasu stały się nieaktualne.

Za chybiony należało uznać również zarzut naruszenia przepisu art 38 k.p, poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że nie doszło do naruszenia przepisów w odniesienia do obowiązkowego trybu konsultacyjnego. Uzasadniając ten zarzut apelujący wskazał na treść § 31 ust. 5 Statutu Związku

(...) (k.288) , w myśl którego Rada realizuje swoje zadania poprzez zarząd Zakładowej Organizacji Związkowej. Powyższe prowadzi do wniosku, że Zakładową Organizacją Związkową na zewnątrz reprezentuje Zarząd - i to on realizuje uchwały Rady. Analiza treści pisma z dnia 3 października 2014 roku wskazuje, że obowiązek konsultacyjny wypełniała Rada Związku, natomiast Przewodniczący Związku przekazał jedynie pracodawcy informację o uchwale Rady. Zatem bezsprzecznie w okresie w jakim miały miejsce konsultacje pozwanego z zakładową organizacją związkową w przedmiocie zamierzonego wypowiedzenia powodowi umowy o pracę (...) Związku Zawodowego (...) w Rzeczypospolitej Polskiej przy Nadleśnictwie G. była organem uprawnionym zgodnie z przepisami prawa pracy i Statutem Związku do zajmowania stanowiska w indywidualnych sprawach pracowniczych. W związku z powyższym stanowisko przedstawione w piśmie z dnia 3 października 2014 roku uznać należy za zajęte prawidłowo i skutecznie, a przede wszystkim podjęte przez organ do tego uprawniony. Przekazanie zaś stanowiska Rady Związku przez Przewodniczącego Zarządu Związku, nie mogło skutkować naruszeniem przepisu art. 38 k.p. Pracodawca prawidłowo przeprowadził bowiem tryb konsultacyjny, o którym mowa w art. 38 k.p.

W świetle powyższych okoliczności Sąd II instancji uznał, iż zarzuty apelacji nie są zasadne, a jej wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Ponadto Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień skutkujących nieważnością postępowania, do których uwzględnienia z urzędu jest zobligowany na podstawie art. 378 § 1 k.p.c.

O kosztach procesu za drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. 2015 poz. 1804, w treści obowiązującej w dacie wniesienia apelacji).

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.